

“मीठे बच्चे— अनेक देहधारीहरूबाट प्रीत निकालेर एक विदेही बाबालाई याद गन्यौ भने तिम्रा सबै अंग शीतल हुन्छन्।”

प्रश्न:— जो दैवी कुलका आत्माहरू हुन्छन्, तिनीहरूको लक्षण (निशानी) के हुन्छ ?

उत्तर:— (१) दैवी कुलका आत्माहरूको यस पुरानो दुनियाँसँग सहजै वैराग्य हुन्छ । (२) उनीहरूको बुद्धि बेहदमा हुन्छ । शिवालयमा जानको लागि उनीहरू पवित्र फूल बन्ने पुरुषार्थ गर्छन् । (३) कुनै आसुरी व्यवहार गर्दैनन् । (४) कुनै आसुरी कर्म त गरिन्न ? यसको लागि आफ्नो पोतामेल राख्छन् । बाबालाई साँचो कुरा सुनाउँछन् । केही पनि लुकाउँदैनन् ।

गीत:— न वह हमसे जुदा होंगे.....

ओम् शान्ति । अहिले यी हुन् बेहदका कुरा । हदका कुरा सबै निस्केर जान्छन् । अनेकौं देहधारीहरूसँग प्रीत हुनाले दुनियाँमा त अनेकौंलाई याद गर्छन् । विदेही एउटै हुनुहुन्छ, जसलाई परमपिता परमात्मा शिव भनिन्छ । तिमीले अब उनैसँग बुद्धिको योग जोड्नु छ । कुनै देहधारीलाई याद गर्नु छैन । ब्राह्मणहरूलाई खाउनु आदि सबै कलियुगका रीति-रिवाज हुन् । त्यहाँको रीति-रिवाज र यहाँको रीति-रिवाज बिल्कुलै फरक छन् । यहाँ कुनै पनि देहधारीलाई याद गर्नु छैन । जबसम्म त्यो अवस्था आउँदैन तबसम्म पुरुषार्थ चलि नै रहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— जहाँसम्म हुन सक्छ पुरानो दुनियाँका जो गइसकेका छन् र जो छन् तिनीहरू सबैलाई बिर्सिनु छ । सारा दिन बुद्धिमा यही रहोस्— कसलाई के सम्झाउँ । सबैलाई भन्नु छ— आएर विश्वको भूत, वर्तमान र भविष्यको बारेमा बुझ्नुहोस्, जसलाई कसैले पनि जान्दैन । पास्ट अर्थात् कहिलेबाट शुरू भयो ? प्रेजेन्ट अहिले के हो ? शुरू भएको हो सत्ययुगबाट । सत्ययुगदेखि लिएर अहिलेसम्म र भविष्यमा के हुनु छ— दुनियाँलाई केही थाहा छैन । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ त्यसैले चित्र आदि बनाउँछौ । यो हो ठूलो बेहदको नाटक । तिनीहरूले भुटो हदको नाटक त धेरै बनाउँछन् । कथा लेख्ने बेग्लै हुन्छन् र नाटकका दृश्यहरू लेख्ने बेग्लै हुन्छन् । यो सारा रहस्य अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ । यतिखेर जे जति देख्छौ तिनीहरू कुनै रहँदैनन् । विनाश हुन्छ । त्यसैले तिमीले सत्ययुगी नयाँ दुनियाँका दृश्यहरू धेरै राम्रोसँग देखाउनु पर्छ । जस्तो अजमेरमा सोनी द्वारिका छ, तिनीहरूबाट पनि दृश्यहरू लिएर अलग्गै नयाँ दुनियाँ बनाएर देखाऊ । यो पुरानो दुनियाँमा त आगो लाग्नु छ, त्यसको पनि नक्सा त छ नि । यो नयाँ दुनियाँको इमर्ज भइरहेछ । यस्तो यस्तो कुरा बुझेर राम्रोसँग बनाउनु पर्छ । यो त तिमी बुझ्दछौ । यस बेलाका मानिसहरू त बिल्कुलै पत्थरबुद्धि जस्तै छन् । तिमी कति सम्झाउँछौ फेरि पनि बुद्धिमा बस्दैन । जसरी नाटककारले राम्रा राम्रा दृश्यहरू राख्छन्, त्यसै गरी कसैबाट सहयोग लिएर स्वर्गका राम्रा राम्रा दृश्यहरूको निर्माण गर्नु पर्छ । तिनीहरूले राम्रा सुझाव दिन्छन्, उपाय बताउँछन् । उनीहरूलाई सम्झाएर यति राम्रो बनाउनु पर्छ, जसलाई मानिसहरू आएर सम्झून् । सत्ययुगमा त निश्चय नै एउटै धर्म थियो । तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छौ जसलाई धारणा हुन्छ । देह-अभिमानि बुद्धिलाई छी-छी भनिन्छ । देही-अभिमानिलाई फूल भनिन्छ । अहिले तिमी फूल बन्दैछौ । देह-अभिमानि भएर रहनाले काँडाको काँडा नै रहन्छौ । तिमी बच्चाहरूलाई त यो पुरानो दुनियाँसँग वैराग्य नै छ । तिम्रो छ बेहदको बुद्धि, बेहदको वैराग्य । हामीलाई यस वेश्यालयसँग एकदम घृणा छ ।

अहिले हामी शिवालयमा जानको लागि फूल बनिरहेछौं । बन्दा बन्दै पनि यदि कसैले खराब व्यवहार गर्छ भने यिनीहरूमा अहिले भूतले बास गरेको छ भनी सम्झिन्छ । एउटै घरमा पति हंस बनिरहेछ, पत्नीले कुरै बुझिदैनन् भने कठिनाइ त भइ नै हाल्छ । सहनु पर्ने हुन्छ । यसको त भाग्यमै छैन भन्ने सम्झिन्छ । सबै त दैवी कुलका बन्दैनन्, जसलाई बन्नु छ उही नै बन्छ । धेरैजसोको यो यो आसुरी गुण छ भनी खराब चालचलन भएको रिपोर्ट आउने गर्छ । त्यसैले बाबा दिनहुँ सम्झाउने गर्नुहुन्छ— रातमा आफ्नो चार्ट हेर— आज मैले कुनै आसुरी काम त गरिने ? बाबा भन्नुहुन्छ— सारा जीवनमा जति पनि भूलहरू गरेका छौ, त्यो (बाबालाई) बताऊ । कसैले ठूलै भूल गरेको रहेछ भने सर्जनलाई सुनाउन लाज लाग्छ किनकि ईज्जत जान्छ नि । सुनाएन भने फेरि नोक्सान हुन्छ । मायाले यस्तो थप्पड हान्छ, जसले सत्यानाश गरिदिन्छ । माया अति बलियो छ । पाँच विकारहरूमाथि विजय पाउन सक्दैनौ भने बाबाले पनि के नै गर्न सक्नुहुन्छ र ?

बाबा भन्नुहुन्छ— म दयालु (रहमदिल) हुँ भने कालको काल पनि हुँ । हे पतित-पावन आएर पावन बनाउनुहोस् भनेर नै मलाई बोलाउँछन् । मेरो नाम त दुवै हो नि । कसरी दयालु हुँ अनि कालको काल पनि हुँ, अहिले म त्यो भूमिका खेलिरहेछु । काँडालाई फूल बनाउँछु त्यसैले तिम्रो बुद्धिमा त्यो खुशी छ । अमरनाथ बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी सबै पार्वतीहरू हो । अहिले तिमीले एक मलाई मात्र याद गर्नु भन्ने तिम्रो पाप नाश हुन्छ अनि तिमी अमरपुरीमा जान्छौ । भक्ति मार्गका यात्राहरू गर्नाले तिम्रा पाप नाश हुँदैनन् । खर्च कसरी चल्छ भनेर बच्चाहरूसँग यस्तो प्रश्न पनि सोध्छन् । तर हामीले यस्तो जवाफ दियौं भनेर यस्तो कुनै समाचार दिँदैनन् । यतिका सबै ब्राह्मणहरू ब्रह्माका बच्चाहरू हो, त्यसैले आफ्नो लागि खर्च पनि हामी नै गर्छौं हैन ? आफ्नो लागि स्वर्णिम राज्य पनि श्रीमत अनुसार हामीले नै स्थापना गरिरहेका छौं । राज्य पनि हामी नै गर्छौं । राजयोग हामीले सिकिरहेछौं भने खर्च पनि हामी नै गर्छौं । शिवबाबाले त अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको दान दिनु हुन्छ, जसबाट हामी राजाहरूका पनि राजा बन्छौं । जो बच्चाहरूले पढ्छन् उनैले खर्च गर्छन् नि । सम्झाउनु पर्छ हामी आफै आफ्नो खर्च गर्छौं, हामी कुनै भीख वा डोनेशन (दान) लिँदैनौं । तर बच्चाहरूले केवल यस्तो पनि सोध्छन् भनेर मात्र लेख्छन् त्यसैले बाबाले भन्नु भएको थियो— दिनभरीमा जतिपनि सेवा गरिन्छ तिनीहरूको पोतामेल बेलुका बताउनु पर्छ । त्यसको पनि जानकारी हुनु पर्छ । आउन त धेरै आउँछन्, तिनीहरू सबै प्रजा बन्छन्, उच्च पद प्राप्त गर्नेहरू धेरै कम छन् । राजाहरू थोरै हुन्छन्, साहुकारहरू पनि थोरै बन्छन् । बाँकी गरिबहरू धेरै हुन्छन् । यहाँ पनि यस्तै हुन्छ भने दैवी दुनियाँमा पनि यस्तै हुन्छ । राजाई स्थापना हुन्छ, त्यसमा नम्वरसार सबै चाहिन्छ । बाबा आएर राजयोग सिकाएर आदि सनातन दैवी राजधानीको स्थापना गराउनु हुन्छ । दैवी धर्मको राजधानी थियो, अहिले छैन । बाबाले भन्नुहुन्छ— म फेरि स्थापना गर्छु । कसैलाई सम्झाउनको लागि चित्र पनि चाहिन्छ । बाबाको मुरली सुन्छन्, पुरुषार्थ गर्छन् । दिन प्रतिदिन सुधार त भई नै रहन्छ । तिमी आफ्नो अवस्थालाई हेर्दै गर, कति सुधार हुँदै जान्छ । बाबा आएर फोहरबाट निकाल्नु हुन्छ, जसले जति धेरैलाई निकाल्ने सेवा गर्छ उसले उति नै उच्च पद पाउँछ । तिमी बच्चाहरू त एकदम क्षीरखण्ड भएर रहनु पर्छ । बाबाले तिमीलाई यहाँ सत्ययुगमा भन्दा पनि उच्च बनाउनु हुन्छ । बाबा ईश्वरले पढाउनु हुन्छ भने उहाँलाई आफ्नो पढाइको धारणा देखाउनु छ तब नै बाबा पनि कुर्बान हुनुहुन्छ । दिलमा रहनु पर्छ— बस्, अब त हामी दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउने काम नै गर्नेछौं । यो नोकरी आदि त

गर्दै रहन्छौं । पहिले आफ्नो उन्नति त गरौं । छ अति सजिलो । मानिसले सबैथोक गर्न सक्छ । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर राजाको पद पाउनु छ त्यसैले आफ्नो चार्ट राख । सारा दिनभरीमा भएको फाइदा र नोक्सान पत्ता लगाऊ । चार्ट राख्दै नौ भने सुधिन अति मुश्किल छ । बाबाले भन्नु भएको पनि मान्दैनन् । दिनहुँ हेर्नु पर्छ— कसैलाई हामीले दुःख त दिएनौं ? पद अति उच्च छ, कमाई अथाह छ । नत्र फेरि रुनु पर्नेछ । रेस (दौड) हुन्छ नि । कसैले लाखौं रुपैयाँ कमाउँछ भने कोही कंगालको कंगाल नै रहन्छन् ।

अहिले तिम्रो ईश्वरीय रेस हुँदैछ, यसमा कुनै दौडिने काम त गर्नु पर्दैन, केवल बुद्धिले प्यारा बाबालाई याद गर्नु छ । कुनै पनि भूल भयो भने बाबा हामीबाट यो भूल भयो भनेर तुरुन्तै सुनाई हाल्नु पर्छ । कर्मेन्द्रियहरूबाट यो भूल भयो । बाबा भन्नु हुन्छ— ठीक बेठीक सोच्ने बुद्धि पाएका छौं त्यसैले अब बेठीक काम गर्नु छैन । खराब काम भयो भने पश्चाताप गरी बाबासँग क्षमा माग्नुपर्छ किनकि बाबा अहिले सुन्नको लागि यहाँ बस्नुभएको छ । कुनै पनि खराब काम हुन गयो भने तुरुन्तै भन वा लेख— बाबा यो खराब काम भयो, तब तिमीलाई आधा माफी मिल्छ । यस्तो होइन, मैले कृपा गर्नेछु । क्षमा वा कृपा त अलिकति पनि मिल्दैन । सबैले आफूलाई सुधानु छ । बाबाको याद गर्नाले विकर्म विनाश हुन्छ । योगबलबाट विगतमा भएको विकर्म पनि घट्दै जान्छ । बाबाको बनेर फेरि बाबाको नै निन्दा नगराऊ । सतगुरुको निन्दकले कतै पनि ठाउँ पाउँदैन । ठाउँ तिमीले अति उच्च पाउँछौ । अरू गुरुहरूकहाँ त राजाईको स्थान नै छैन । यहाँ तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य छ । भक्तिमार्गमा कुनै लक्ष्य-उद्देश्य हुँदैन । यदि भइ नै हाल्यो भने पनि एकदम थोरै समयको लागि मात्र हुन्छ । कहाँ २१ जन्मको सुख, कहाँ पाई पैसाको अलिकति सुख । धनले सुख पाइन्छ भन्ने पनि होइन, दुःख पनि कति हुन्छ । यति बुझ्— कसैले अस्पताल बनाइदियो भने अर्को जन्ममा उसलाई रोग कम लाग्छ । यस्तो हैन, पढाइ धेरै हुन्छ, धन पनि धेरै पाउँछ । त्यसको लागि त सबैथोक गर । कसैले धर्मशाला बनाइ दिन्छ भने अर्को जन्ममा उसले महल पाउँछ । यस्तो होइन— केवल स्वस्थ रहन्छ । होइन । बाबा कति कुरा सम्झाउनु हुन्छ । कसैले त राम्रोसँग बुझेर अरूलाई पनि सम्झाउँछन्, कसैले त कति पनि बुझ्दैनन् । त्यसैले दिनहुँ पोतामेल निकाल । आज के पाप गरियो ? के कुरामा फेल भइयो ? तब बाबाले राय दिनु हुन्छ— यस्तो काम गर्नु हुँदैन । अब हामी स्वर्गमा जाँदैछौं, यो कुरा तिमीलाई थाहा छ । बच्चाहरूलाई खुशीको पारा नै चढ्दैन । बाबालाई कति खुशी छ— म बुढो छु, यो शरीर छोडेर राजकुमार बन्दैछु । तिमीले पनि पढेका छौं त्यसैले खुशीको पारा चढ्नु पर्छ । तर बाबालाई याद नै गर्दैनौ । बाबाले कति सजिलोसँग सम्झाउनु हुन्छ, त्यो अंग्रेजी आदि पढ्दा त कति दिमाग भारी हुन्छ । धेरै गान्हो हुन्छ । यो त धेरै सजिलो छ । यो रूहानी पढाइ पढनाले तिमी शीतल बन्छौ । यसमा त केवल बाबालाई याद गर्दै रह्यौ भने अंगहरू एकदमै शीतल हुन्छन् । शरीर त तिम्रो छ नि, शिव बाबाको त शरीरै छैन । शरीर त श्रीकृष्णको छ । उनको अंग त शीतल हुन्छ नै, त्यसैले उनको नाम राखिदिएका छन् । अहिले उनको सङ्गत कसरी हुन सक्छ । त्यो त हुन्छ नै सत्ययुगमा । उनको पनि यस्तो शीतल अंग कसले बनायो ? यो तिमी अहिले जान्दछौ । त्यसैले अब तिमी बच्चाहरूले पनि यति धारणा गर्नुपर्छ । बिल्कुलै लडाईं भगडा गर्नु छैन । साँचो बोल्नु छ । भुटो बोल्नाले सत्यानाश हुन्छ ।

बाबा तिमी बच्चाहरूलाई चारैतिरका सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ । चित्र पनि राम्रो राम्रो बनाऊ, जुन पछि फेरि सबैकहाँ पुगोस् । राम्रो कुरा देखेपछि अरूलाई पनि भन्छन् गएर हेर । सम्झाउने पनि होशियार हुनु पर्छ । सेवा गर्न पनि जान्नु पर्छ । आफू समान बनाउन सक्ने असल ब्राह्मणीहरू पनि चाहिन्छ । जसले आफू जस्तै मेनेजर बनाउँछन् उनैलाई असल ब्राह्मणी (टिचर) भनिन्छ । उनीहरूले पद पनि उच्च पाउँछन् । बच्चाको जस्तो बुद्धि पनि नहोस्, नत्र अरूले उठाएर लैजान्छन् । रावण सम्प्रदाय हो नि । यस्ता ब्राह्मणी तैयार गर जसले पछि गएर सेन्टरलाई सम्भाल्न सकून् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार र गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबालाई आफ्नो पढाइको धारणा देखाउनु छ । दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउने कार्यमा लाग्नु छ । पहिले आफ्नो उन्नतिको ख्याल राख्नु छ । मिलेर रहनु छ ।
- २) कुनै भूल भएमा बाबासँग क्षमा मागेर स्वयंले नै स्वयंलाई सुधारनु छ । बाबाले कृपा गर्नु हुन्न, बाबाको यादले विकर्मलाई काट्नु छ, निन्दा गराउने कुनै पनि कर्म गर्नु छैन ।

वरदानः— ५ विकाररूपी दुस्मनलाई परिवर्तित गरेर सहयोगी बनाउने मायाजित जगतजित भव

विजयीले दुस्मनको रूप अवश्य परिवर्तन गर्छ । त्यसैले तिमी विकाररूपी दुस्मनलाई परिवर्तित गरेर सहयोगीस्वरूप बनाइदऊ, जसबाट त्यसले सधैं तिमीलाई सलाम गर्दै रहोस् । काम विकारलाई शुभकामनाको रूपमा, क्रोधलाई रूहानी नशाको रूपमा, लोभलाई अनाशक्त वृत्तिको रूपमा, मोहलाई स्नेहको रूपमा र देह अभिमानलाई स्वाभिमानको रूपमा परिवर्तित गरिदियौ भने मायाजित जगतजित बन्नेछौ ।

स्लोगनः— आत्मारूपी सच्चा सुनमा मेरोपन नै खाद हो, जसले मूल्यलाई कम गरिदिन्छ, त्यसैले मेरोपनलाई समाप्त गर ।